

Φέρτε κυπαρισσιῶ κλαδί τῆ λύρα νὰ στολίσω,
Καί λυπηρὸ, νεκρόσμο τραγοῦδι ν' ἀρχηνίσω. . .
'Αχ' σὲ ἡμέραις σάν αὐταῖς, π' ἀ ν ά σ τ α σ ι μυρίζει,
Καί τὸ φεγγάρι ὁ Σταυρὸς τῆς λευτεριάς κορμνίζει,
Σὲ 'μέραις ποῦ θά ψάλλουνε «Χριστὸς Ἀνάστη» ἄλλοι,
'Ἡ λύρα ἢ Ἑλληνικὴ μοιρολογᾷ, δὲν ψάλλει!
Φέρτε κυπαρισσιῶ κλαδί, αὐτὸ σ' ἐμᾶς ταιριάζει,
'Ἡ δάφνη θέλει μέτωπα ἴψηλά και δὲν μᾶς μοιάζει. . .

B'

'Ἄλλου, ἄλλου, εἰς ἄλλη γῆ, εἰς ἄλλαις χώραις βγαίνει!
Δὲν τὴν δροσιζει τὸ νερὸ μονάχο, τὴν μαραίνει.
Τὰ παινεμένα της κλαδί, στὸ αἷμα ξεφυτρώνουν. . .
Δὲν βγαίνουν τὰ λουλούδια της ἐκεῖ ποῦ ξεφαντώνουν,
'Στὰ θέατρα και 'στοὺς χοροὺς, 'Σὰ φράγκικα τραγοῦδια...
'Στοὺς κάμπους τῆς τιμῆς ἀνοῦν τ' ἀθάνατα λουλούδια!
Φύλλο, κλαρί δὲ 'βρίσκειται σ' ἐμᾶς, μὴ τὸ ζητεῖτε,
Στὴ Κοιμητηρί μοναχᾷ δαφνώνα θενὰ βρῆτε.
'Εκεῖ ποῦ ἡ Μαρτιάτικαις νυχτώθησαν ἡμέραις,
Τῆς Ἀγίας Λαύρας τὰ παιδιᾷ, τῶν νόθων οἱ Πατέρες...
Τῶν νόθων, ναί! δὲν μοιάζομεν ἐμεῖς παιδιᾷ δικὰ τους,
Καί δὲν ἐλάβαμε ζωὴ ἀπ' τὴν πλατιά καρδίᾷ τους.
'Κεῖνο τὸ αἷμα στέρεψε ποῦ Κ ο ι ν ω ν ἱ α ἐγίνη,
'Στοῦ Καρχίσκου τὴν καρδίᾷ, 'στὰ στήθιζ τοῦ Κανάρη'
'Ὁ αἰτὸς αἰτόπουλα ὀπίσω του ἀρίνει,

Λιοντάρι τὸ λιοντάρι. . .

Και πέστε μου, αἰτοῦ φωτιά ἀν ἔχει ἡ ματιά μας,
Και ἀπὸ χαίτη λιονταροῦ μία τρίχα τὰ μαλλιά μας!

Γ'

Σώπασε, Μοῦσα, σώπασε' παραίτα τὸ φαρμάκι,
'Ἡ ψάλε τῆς Μ α ν τ ᾶ μ ' Ἀ γ κ ῶ κανένα τραγοῦδάκι...
Γίνου καρφρέτης τοῦ καιροῦ ποῦ ζῆς, δυστυχισμένη,
Καί ξέχασε τὴ γενεὰ ποῦ ζῆ κ' ἀποθαμμένη. . .
'Ἄς μὴ σ' ἀνάβῃ τὴν καρδίᾷ τῆς Λαύρας τὸ μπαροῦτι!
Μήπως θαρρῆεις πῶς ἡ Ἑλλάς ἐκ εἰ ν ῆ, εἶναι ο ὑ τ ῆ ς ; .
'Εκεῖν' ἐπίστευε Θεὸ, μᾶ-τούτη δὲν πιστεύει!
Χυδαῖος μόνου τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα λατρεύει. . .
'Εκεῖνη ἦτον ἡ Ἑλλάς, ταῦ Σ ο λ ω ν ε ἰ ο υ . . .
'Ἡ πρώτη ἐτραγοῦδαε μὲ τὸ βαρὺ Μηλιώνη,
Καί τούτη τώρα τραγοῦδει ἐκεῖ ποῦ ξεφαντώνει.
Μπροστὰ 'στὴ δεύτερη 'μπορεῖ ἡ πρώτη νὰ προβάλλη:
'Ἡ μὴ ἐφοῦκτενε σπαθί, χειροκίτι βᾶξ' ἢ ἄλλη. . .

'Αχ' ἡ Ἑλλάς ἀπέθανε κ' οἱ Ἑλληνέες της ὄλοι,
Καί τὸ μεγάλο χέρωσαν τὰ χρόνια περιβόλι!

Δ'

'Ἀπὸ τὴ μίαν ἄκρα της ἕως τὴν ἄλλη τώρα,
'Ἀνάφτει τῆς Ἀνατολῆς και καίεται ἡ χώρα'
'Ὁ κόσμος ὄλος 'στ' ἄρματα τὰ χέρια του ξαπλώνει,
Λαοὶ μὲ δίχως ὄνομα ἀκόμη και ἡ Κίνα,
Καί μόνου, μόνου ἡ Ἑλλάς τὰ χέρια της σταυρώνει!
Τῆς φθάν' ἡ Πελοπόννησος, τῆς φθάνει ἡ Ἀθήνα. . .
Τί εἶναι τῆς Ἀνατολῆς τὸ ζήτημα γιὰ Κεῖνη,
Καί τί ἀν τὸσα της παδιᾷ 'στὰ σίδερα παθαίνουν;
'Ἀν τὴ Μακεδονία της ὁ Σλαῦος καταπίνη,
Καί τὴν κληρονομία της ἠμῶδοξοι 'ματιάζουν; . . .
Σώπασε, Μοῦσα, σώπασε' παραίτα τὸ φαρμάκι,
'Ἡ ψάλε τῆς Μ α ν τ ᾶ μ ' Ἀ γ κ ῶ κανένα τραγοῦδάκι...
Γίνου καρφρέτης τοῦ καιροῦ ποῦ ζῆς, δυστυχισμένη,
Καί ξέχασε τὴ γενεὰ ποῦ ζῆ κ' ἀποθαμμένη. . .
Φέρτε κυπαρισσιῶ κλαδί, αὐτὸ σ' ἐμᾶς ταιριάζει,
'Ἡ δάφνη θέλει μέτωπα ψιλά και δὲν μᾶς μοιάζει. . .

Λύσις τοῦ ἐν τῷ δευτέρῳ φυλλαδίῳ αἰνίγματος,

τὸ Κ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Σχετικὸν μὲ τοὺς ἀνθρώπους κ' ἀναπόσπαστον ὑπάρχω,
'Επὶ δὲ τοῦ ἐμπορίου αἰωνίως ἐγὼ ἄρχω.
Εἰς τὴν γέννησίν σου, φίλε, παρ' ἐμοῦ περιεβλήθης,
'Ἀπειράκις 'ς τὴν ζωὴν σου παρ' ἐμοῦ εὐηργετήθης.
Κ' εἰς τὸν θάνατον ἀκόμη μετὰ σοῦ θ' ἀκολουθήσω,
Εἰς τοῦ τάφου σου τὰ βᾶθη μετὰ σοῦ θά κατοικήσω.
'Ἀν ποτε ὅμως τολμήσης νὰ μὲ ἀποκεφαλίσης,
Φοβερὰν θά λάβω ὄψιν, μῦλις, φίλε, μὲ κεντήσης.
Τότε φάντασμα θά γίνω 'μέρα νύκτα νὰ γυρίζω,
Καί τοὺς πάντας νὰ φοβίζω.
Πλὴν ἀν τύχη και μοῦ κήψης παρακάτω τὸν αὐχένα,
Θά πιστεύσης ὅτι ἔχεις τὰ μυαλά σου δὰ χαμένα'
Γιατί ἔξαφνα θ' ἀκούσης ν' ἀναπέμψω μελωδίαν,
Καί ὁ φόβος σου ὁ τόσος θά τραπῆ εἰς εὐθυμίαν.